



... BEFELÉ HALADT. (Lásd a 194. lapon.)

theneaeum-épület.
zv. társulat.

EGYIK BAJBÓL A MÁSIKBA.

— Elbeszélés. —

(Vége.)



KANDALLÓBAN kellemes, élénk tűz pattogott, melyhez közel nagy medvebőr volt elterítve. Neptun a puha bőrön elnyújtózott és Palika — oda heveredett melléje, kiterítette maga elé a képes könyvet és hol Neptunt czirógatva, hol olvasgatva alig vette észre, mily gyorsan mulik az idő.

Épen elmerült valamely érdekes mese olvasásába, midőn egyszerre megnyílt az ajtó és egy magas termetű szép fiatal ember lépett be, az ajtóból kifelé szólván az öreg kulcsárnőnek:

— Jól van, majd itt megvárom... ha alszik, ne háborgassák.

Ezzel bezárta az ajtót és befelé haladt. (Lásd a képet a czimlapon.)

Palika fölugrott és meglepetve nézett, az idegen ifju azonban szintén nagyon meglepettnek látszott, hogy ilyen kis fiut talál itt a teremben. Néhány pillanatig némán bámultak egymásra s ezalatt Palikának hirtelen fölillant az agyában valami... az, hogy ez a fiatal ember szakasztott olyan, mint azok az arczképek, melyeket a kastély több termében annyiszor nézegetett. És amint az eszébe jutott, hirtelen és nagy hévvel kérdé:

— Ön az Iván bácsi fia, ugy-e?

Rögtön észrevette azonban, hogy a kérdés így kissé illetlen s ezért sietett kigazítani szavait:

— Bocsánat... azt akartam mondani, hogy ön talán Elemér gróf... mert nagyon hasonlít egy arczképhez, melyet itt láttam...

— Ah, valóban? Nem hittem, hogy hasonlítok még ama képhez annyira, hogy rám ismerjenek; azt hittem, hogy mindenki nagyon megváltozottnak fog találni, felelt az ifju kissé komor arczczal. Azonban igazad van kis öcsém, én vagyok az, akit ama kép ábrázol, én vagyok Elemér.

— Igazán? Oh, mennyire örvendek! szólt Palika tapsolva.

— Örvendsz? És valjón mért? Nem emlékszem, hogy valaha találkoztunk volna.

— Oh, nem is magam miatt... hanem mert az öreg gróf ur oly boldog lesz, ha megtudja, hogy ön itt van! Oh, annyira kívánta látni már régóta! Ha ön hamarabb megjő, Iván bácsi talán beteg sem lenne.

Elemér gróf arca egészen elkorcolyodott e szavakra, de nem válaszolt, hanem leült a kandalló mellé egy karszékbe s csak hosszabb szünet után szólalt meg kissé gyunyosan:

— Te nagyon bizalmas lábon látszol állani e házzal, kis öcsém. Szabad tudnom, kihez van szerencsém?

Palika, ki az ilyen mesterkéltségekhez nem volt szokva, őszinte nyíltsággal mondá:

— Azt akarja talán tudni, hogy én ki vagyok? Az én nevem Szögvári Pali.

— Szögvári?.. Szögvári... szólt Elemér, mintha visszaemlékezni igyekezne valamire. — Ha jól emlékszem, a szomszéd Kőfaluban lakott egy Szögvári család.

— Igen, az én nagyapám, Szögvári ezredes. Ott lakom én is, mióta kedves, jó apám meghalt.

— Ugy? És itt mit csinálsz, midőn atyám betegen fekszik?

— Épen azért jöttem, mert Iván bácsi beteg . . . most alszik s nem mehetek hozzá . . . de ha ébren van, el szoktunk kissé csevegni. Ámbár azt hiszem, hogy most inkább önt akarja majd látni.

Elemér gróf nem felelt, hanem egészen elmerülni látszott komoly gondolataiba. Palika is szótlantul állt jó ideig és fürkésző szemmel nézte a fiatal embert, kinek csinos, nyájas arca nagyon megtetszett neki. Elemér, amint fölpillantott, észrevette ezt s kissé elmosolyodva kérde:

— No's, kis barátom, mit bámulsz úgy reám? Nagyon tetszem neked?

— Oh igen . . . épen nem találom olyan ijesztőnek, mint gondoltam, felelé Palika szokott őszinteségével.

— Ugy? tehát valami ijesztőnek gondoltál? És valjon mért képzelted ezt?

— Hát . . . hát nem hihetem, hogy ilyen szép, nyájas arczu fiatal ember szomorúságot okozhat jó atyjának.

— Ah! Tehát azt beszélnek rólam? Nagyon szép, mondhatom! Haha!

Elemér gróf fölkaczagott, de tapasztalt ember észrevette volna, hogy ez bizony nagyon keserű nevetés, melylyel csak palástolni akarja zavarát és meghatottságát. Az egyszerű, tapasztalatlan Palika azonban ezt nem vette észre, csak azt látta, hogy Elemér nevet. Hevesen mondá tehát:

— Bizony nincs mért nevetni . . . ha ön nevetni tud atyja szomorúságán, akkor nem is hiszem, hogy jó szive van . . . és bizonynyal nem is szereti atyját . . . pedig Iván bácsi olyan jó! olyan nagyon jó!

A kis fiu egészen kipirult s Elemér gróf kissé megdöbbenve mondá:

— Mondhatom, kis barátom, te nem igen válogatod a szavaidat. Azonban szeretném tudni, ki beszélt neked rólam efféléket? Talán atyám?

— Oh nem, felelt Palika határozott hangon. — Iván bácsi soha sem szólt ön ellen semmit, sokkal jobban szereti. De hallottam másoktól . . . igen . . . hallottam sok embertől és tudom, hogy ön miatt szerencsétlen a jó Iván bácsi. Ó maga nem mondja ugyan s én most már nem is beszéltem vele önről, mert láttam, hogy nehezebb esett, mikor kezdetben kérdezősködtem ön felől. Ugy elszomorodott mindig!

Elemér gróf elfordult és kezét szeméhez emelte . . . mintha bizony egy könnyecseppet törült volna ki. Palika pedig ezt valamiképen észrevette, odalépett hozzá és kérő hangon mondá:

— Ugy-é, ezentul már másképp lesz? Nem fogja többé szomorítani a jó Iván bácsit? Ugy-é, megmondja neki, hogy megbánta, ami eddig történt!

— Mit érek azzal, felelé Elemér egészen elkomolyodva. A multat jóvá nem tehetem azzal, ha mondom, hogy megbántam.

— Én nem igen értek még ehhez, szólt Palika megható nyíltsággal; de lássa, mikor én valami helytelen dolgot követtem el és nagymamámnak őszintén megvallottam, ő megbocsátotta s csak azt kívánta, hogy többé ne tegyek olyasmit. És én többé nem is vagyok olyan szeleburdi.

— Igen, kis barátom... de nem mindenki bocsát meg oly könnyen, mint a te nagymamád.

— Oh, Iván bácsi bizonyosan megbocsát mindent... ő oly nagyon szereti önt!

Palika még tovább akarta magyarázni, miért hiszi, hogy az öreg gróf meg fog bocsátani fiának, — de épen e pillanatban belépett az öreg kulcsárné és így szólt Palikához:

— Kedveském, azt hiszem, ma már nem fog beszélhetni a gróf ural... még mindig alszik... pedig már sötétedni kezd s a nagymama majd aggódni talál, ha későn érkeznek haza kedves Palikája.

— Igaza van, szólt Palika vidáman. Különben is, ha fölébred Iván bácsi, másvalaki fog hozzá menni. Én most már megyek haza.

Illedelmesen köszönt a fiatal grófnak s távozott. A kocsi azonnal előállott s Palika, midőn beült, halkán nagy örömmel így szólt magában:

— Oh, mily boldog vagyok, hogy sikerült! Csak föl ne fedezzék valamiképen, hogy én tettem!

Mi volt az, amit Palika nem szeretett volna fölfedezve látni? mindjárt megtudjuk.

A fiatal Elemér gróf, amint magára maradt a szobában, mélyen elgondolkodott s minél tovább gondolkozott, annál sürűbben hullottak könnyei, — az őszinte megbánás, a megtérés könnyei. Annak az egyszerű, nyíltszívű fiúcskának, Palikának a szavai csodálatosan meghatották s amint visszaemlékezett mindarra, ami rosszat elkövetett, amivel jó atyját annyi idő

óta szomorította, elszorult a szive és zokogva szólt magában:

— Oh, én nem is vagyok méltó, hogy atyám nekem megbocsásson! Rosz pajtások, könnyelmű czimborák kedvéért megtudtam róla feledkezni... s míg ő itt elhagyatva szomorkodott, én vigán mulattam, nem hallgattam intéseire, tanácsaira. És ő mégsem mondott senkinek rosszat felőlem... oh, ha még egyszer megbocsátana, soha, soha többé meg nem szomorítanám, jó fia lennék, mint ilyen drága jó apa érdemli! Ah, alig lesz bátorságom eléje lépni!

Miképen ment végbe a találkozás az öreg gróf és fia között, azt nem akarom hosszasan leírni. Csak annyit mondok, hogy Elemér tapasztalhatta, mennyire igaza volt Palikának: atyja szívből megbocsátott a multakért s látva Elemér őszinte megtérését, elfeledte minden bánatát, egészen boldognak érezte magát.

Másnap a gróf hintaja szokatlan időben állított be az öreg ezredes háza elé s a komornok azzal a kéréssel lépett be, hogy a gróf ur szeretné, ha Pali urfi azonnal meglátogatná és ebédre is Somfalván maradna. A kérésnek természetesen megfelelték s nem sokára Palika belépett Iván bácsi szobájába Elemér ott ült atyja ágya mellett, az öreg gróf pedig egy kis levelet tartott a kezében. És furcsa — amint Palika ezt a levelet megpillantotta, hirtelen elpirult, majd elsápadt s nem tudott mozdulni helyéből. Iván bácsi komoly, de nyájas hangon mondá:

— Jőjj csak közelebb, kedves fiam. Mondd, de őszintén és igazán, mint mindig szoktál, — te irtad ezt a levelet?

Palika reszketve és akadozva felelé:

— Oh . . kedves Iván bácsi . . . bocsássa meg, ha rosszul tettem . . . én irtam . . . de igazán jót akartam . . .

— Nincs okod félni és bocsánatot kérni, édes jó gyermekem. Nem csak jót akartál, de jót tettél is, boldoggá tettél engemet és fiamat is. Ismerőseim közül senkinek sem volt bátorsága azt megtenni, amit neked jó szived sugott; megirtad fiannak, hogy miatta vagyok beteg, hogy csak az menthet meg, ha ő megtér és ismét jó fiam lesz. Boldoggá tettél, — jer keblemre, derék kis fiam!

Az öreg gróf meghatottan ölelte meg Palikát, ezután pedig Elemér vont a keblére és megsókolta, mondván:

— Soha sem fogom elfelejteni, hogy te hívtál vissza a jó utra. Hü barátok leszünk egész életünkön át!

Mondanom sem kell, hogy Palika egészen boldog volt a dolgok ilyen fordulatán; csak azt kérdezte még, hogy tudhatták meg, hogy ő írta azt a levelet Elemér grófnak, mikor nevét sem írta a levél alá?

— Oh, mindjárt megismertem, felelé Iván bácsi; Elemér elmondá, hogy egy névtelen levél figyelmeztette betegségemre; a levelet megőrizte és átadta nekem, én pedig ráismertem a te irásodra.

E naptól fogva minden megváltozott a fényes somfalvai kastélyban. Az öreg gróf gyorsan fölgyógyult s Elemér két-

szeres szeretettel és gyöngédséggel igyekezett jóvátenni elébbi hibáit; derék, kedves ifju volt, kit csakhamar az egész vidék megszeretett; vendégek ismét sűrűn látogatták a kastélyt, vidám élet folyt a fényes termekben s a nemes grófarczán soha sem láttak többé szomorúságot Teljesen



SARKÁNY-EREGETÉS. (Lásd a 198. lapon.)

boldog és elégedett volt.

Leggyakoribb vendég volt azonban Somfalván Palika s az öreg ezredes egész családja.

A két család közt a legmelegebb barátság uralkodott s nem mult nap, hogy vagy Szögváriék Somfalván, vagy az öreg gróf és fia az ezredesnél ne lettek volna; Elemér úgy megszerette a jó nagymamát, hogy szinte második anyjának tekintette,

Palika pedig igazán majdnem testvére volt.

Azóta már több esztendő mult, de a két család folyvást csöndes boldogságban él; Elemérből derék férfiú, Palikából igen kedves ifju s a kis Dorinából szeretetreméltó leányka lett, kikben a jó öregeknek méltán örömük telik.

SARKÁNY-EREGETÉS.

(Képpel a 97. lapon.)

Itt van a
Sárkány-játék vig évadja!
Nosza fiuk lányok, rajta!
Ihaja!

Gyermekek!
Drága dolga van ugyancsak
Ócska lapnak, papirosnak,
Zsinegnek.

No hadd lám!
Oldalára bojtos fület,
Fark-madzagból vagy négy ölet!
Szaporán!

Kell-e még?
Vagy száz öl az eresztésre,
Kréta meg csillag festésre.
Igy . . . Elég!

Fiu, lány,
Azt kiáltja most visitva:
Hadd repüljön már no, Pista
A sárkány!

S fölrepül . . .
Madár szét riad a légben,
Száll a sárkány fönt a kékben
Egyedül.

A LEGSZEBB NÉVNAP.

— Kis elbeszélés. —

Elmondja Endre bácsi.

(Vége.)



iroso hajnali fény hatott át a szoba függönyén, a madarakéneke megzendült; viradat volt. Tivadarka sem tudott tovább aludni, felkelt, gondosan, de gyorsan felöltözött, elmondá reggeli imáját s átfutá még többször a köszöntő sorokat, azután anyjának ment jó reggelt kívánni, hol már Emmácskát szintén teljesen fölkészülve találta. Alig várták már, hogy a reggeli ideje eljőjön.

Mikor Tivadar a folyosóra kilépett, egy kis fiut s egy kis leánykát látott vásott szegényes öltözetben az ajtónál várakozni.

Egy szegény felvidéki tót asszonynak a Maris asszonynak gyermekei voltak ezek, kik az inséges évben jöttek le s kiknek beteg atyjok az utban elhalván, anyjok Szives Gábor urban talált könyörületet szívet. »Maris asszony« főzött a házi cseleedségnek és segédkezett a nagy mosásnál, ezért kapott egy kis nádas házacskát lakásul, egy kis kender- és krumpli-földecskét és egy-egy viselt ruhát magának és gyermekeinek. Sorsuk tehát türhető volt; de csak meglátszott a gyermekeken, hogy árva gyermekek.

— Miért jöttetek Janóka? szólítja meg Tivadar a fiut.

— Gábor napját jöttünk köszönteni, válaszolt a fiu kissé félénken.

— Hát aztán tudod-e jól a köszöntőt, Janó? — kérdi Tivadar, némi önérettel gondolva önkészítette s jól meg is tanult köszöntőjére.

— Igen is nem tudom . . . én nem tudok köszöntőt, anyám sem tud, János az öreg béres sem tud, tehát nem tudtam tanulni, pedig szerettem volna egy szépet elmondani a nagyságos urnak . . .

— Tehát nem tudsz köszöntőt? kár ugyan, de azért nem hiba. No majd ha iskolába fogsz járni, Janóka, ott sok mindent meg fogsz tanulni! (Még köszöntőt komponálni is mint én! bizonyára ezt gondolta Tivardarkánk, mert önelégülten mosolygott.)

— No csak várjatok, Janó, a mig megreggeliztünk, majd aztán kijövök és bevezetlek apácskához!

Tivadar visszament anyja szobájába; a várva várt idő elérkezett, az apa helyet foglalt az asztalnál, egyszer csak látja belépni Tivadart és Emmát, anyjuk által kézen vezetve, ragyogó szemekkel, kipirult és ünnepélyes arczzal.

Emmácskáé volt az elsőség; készült is valami üdvözlő szavakat mondani, mikre édes anyja megtanítá, de a mint atyja mosolygó kedves arczát megpillantá, elfelejtett mindent s csak ennyit tudott rebegni: sokáig éljen az év kedves, aranyos apácskám! Átadá ajándékait, aztán atyja karjaiba veté magát és szegényke oly erősen meg volt indulva hogy zokogott a nagy örömtől.

Tivadar már egy kissé tartotta magát, mint már a féle kis diák; elmondá igazán szívből eredt csinos köszöntőjét, jó kívánatát s azután átadta azt egy tiszta lapra gondosan le is írva.

Az apa meghatottan vontá őket szívére.

— Köszönöm jó kívánságaitokat kedves gyermekeim! — Ennyit tudott ő is csak mondani, mert ő is könyezett örömeiben. — Aztán rövid szünet után folytatá: A mai nap emlékére kérjetek tőlem ti is valamit, kedves gyermekeim!

— De kedves apácska . . . nekünk nincs semmi kívánni valónk — ellenveté Tivadar.

— No csak ne szabadkozzatok, menjetek szobámba és írjátok fel, mit óhajtanátok birni.

A két gyermek engedelmeskedett, Tivadar azonban előbb kiment a folyósóra s intett Janónak s a kis leánynak, a kik beléptek a szobába.

— Kedves apácska: a Janó gyerek, meg a Marinka is eljöttek megköszönteni, de . . .

— No Janó fiam, hát hadd haliom a köszöntődet, szólt közbe Szives Gábor ur mosolyogva.

Janó tétovázva és zavarodottan nézett hol Tivadarra, hol Gábor urra, aztán mintha valamit gondolt volna, mindketten a szögletbe vonultak, letevék kalapjukat kezükből, aztán megálltak a jószágos arczu ur előtt. Janó imára tette össze kezeit, a kis Marinka követté őt, a jelenlevők némán állottak s Gábor ur már szólani akart, midőn a két gyermek előbb halk, bátortalan, később biztos, csengő hangon elkezdte mondani:

»Mi Atyánk Isten, ki vagy a menyekben!« s mig ajkaik az imát rebegték, Szives Gábor urat és nejét néma amulat fogta el, s midőn látták e gyermekek szeméit áhittal az Ég felé emelni, önkénytele-

(Folytatása a 202. lapon.)



AZ IRIGY PAJTÁS. (Lásd a 202. lapon.)

(Folytatás a 199. laphoz.)

nül könybe borultak az ő szemeik is
S midőn kézsokolásra elibök járultak, szives Gáborné nem álhatta meg, hogy a kis árva Marinka arczát meg ne csókolja.

— Tietek a legszebb köszöntő, gyermekeim, azt mondtátok el a mit tudtatok. Imátok emlékeztet engem az Isten jószágára, ki e napot is megérem engedte. Ime vegyétek tőlem e nap emlékeül! — s egy-egy ezüst tallért nyujtott nekik, amit ők csak erős biztatásra fogadtak el.

— Laurám! — fordult nejéhez — gondoskodjál, hogy Maris asszonynak is terített asztala legyen, hadd ülje meg e napot örömben mindenki.

A gyermekek eltávoztak.

Az urnő még az nap egy telt kosárt küldött különféle ételnemüvel, s egy pár ritkább és jó ízű csemegével. Tivadar pedig az apához lépve mondá:

— Kedves apa, felirtam ugyan az előbb néhány tárgyat, melyet rég óhajtottam birni . . . most azonban örömmel lemondok róluk; helyettök mást kérek tőled, de nem a magam számára Engedd, hogy Janót az én hétköznapi öltözékemmel megajándékozhassem.

— Akkor, apácska. én meg az én meleg szőr ruhámat adom a kis Marinkának, tudod, ugy is kinőttem már, neki pedig igen jól fog illeni. — Ugy-é kedves mamácska, te sem fogod ellenezni? — s hizelegve czirógatta meg anyja arczát.

— No jól van, megengedem, hogy e tárgyakat nekik adhassátok! — mond a mama.

— De hát magatoknak semmit sem kértek? — kérdé az apa.

— Oh, minekünk mindenünk van, nekünk vannak jó szüleink, a kik rólunk gondoskognak, válaszolt Tivadar.

— Jertek ide karjaimba, gyermekek! Óh nem is képzelitek, mily örvendettségé tettétek névnapomat.

Szülők és gyermekek egymást tartották átölelve.

— Hanem azért megkapjátok, gyermekeim, a mit nektek szántam, szólott végül az apa. Te Tivadarka megkapod azt a mire rég vágytál, azt a szép nagy képeskönyvet, a melyet minap a városban a bolt kirakatában látta, te meg Emmácska egy nagy hajas bábut. Ezzel íróasztala fiókjából a mondott tárgyakat a gyermekek bámulatára és örömére ki is vette.

Midőn Szives Gábor ur vendégei a történeteket megtudták, sorba csókolák a két gyermeket s a tiszteletes ur eme szavakra szakadt:

— Vajha ilyen örömmünnep lenne az apa neve napja az egész hazában!

AZ IRIGY PAJTÁS.

(Képpel a 200—201. lapokon.)

EGYÜTT éltek az udvaron Peták és Kaffancs és ha jóra való kutyák akartak volna lenni, békességes egyetértésben kellett volna őrzeniök gazdájuk házát és vagytonát. Azonban, sajnálattal kell megvallanom, Peták és Kaffancs épen nem volt valami jóra való két kutya. Egymás közt folytonosan marakodtak, gazdájuknak pedig sokszor kárt okoztak. Ime minap is mi történt!

Észreveszi Kaffancs, a mint a konyhában kuncsorogva lesi, nem lehetne-é pákozodni — észreveszi, mondom, hogy az asztalon egy pompás kövér kolbászka fekszik s hogy a szakácsné kiment a kutra

vizért. Csak ezt várta Kaffancs — fölágaskodott, szájába kapta a kolbászt és futott ki, hogy valamely zugban az udvaron meg-egye a pompás jó falatot. Az csöppet sem bántotta lelkiismeretét, hogy ez a jó falat lopott jószág.

De hiába örült, — régi igazság ám az, hogy nem boldogul, aki rossz utakon jár. Alig ért ki Kaffancs a konyhából, észrevette Peták, ki oda kint a napon sütkérezett. Rögtön felugrott és hozzászaladt.

— Adj nekem is egy darabot!

De Kaffancs nem akart osztolni s mérgesen ráfordult Petákra, hogy takarodjék. Peták azonban nem tágitott, semmiképp sem tűrhette, hogy pajtása olyan jó falaton lakmározzék s neki ne jusson belőle. Hiába nyargalt Kaffancs egyik sarokból a másikba, — Peták folyton nyomában volt, nem engedett neki nyugtot, hogy a pompás kolbászt fölfalhassa.

Addig-addig kergetőztek, míg a gazda végre figyelmessé lett a dologra s közelebb ment. Persze, mindjárt látta, mi történt s ekkor aztán gonosz multság következett. Pompás kolbász helyett korbács jutott a tolvajnak is, az irigy pajtásnak is, a kolbászt pedig nem kapta meg egyikök sem.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XV. köt. 11-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Atilla.“

Helyesen fejtették meg: Bodola Irma, Lövinger Bernát, Liszauer Jolán és Lénárd, Kárpáthy Margit, Munk Pál és Péter, Cserna Ilonka, Margit és Erzsí, Szász Ilon és József, Vinter Milka, Karácsony Aranka, Klein Sándor és Debreczeni Endre, Köllner V., Auer Lujza és Klára, Kanitz Ilona és Géza, Balczár Irénke, Elsner Helena, Aranka és Aurél, Gasparik Géza, Altver Jozefa, Mojsisovics Vilmos, Kuluntits István, Szentirmay Béla, Tamaskovics Margitka, Fülöp Regina és Kálmán, Auer Teréz és Albert, Mike Juliska, Fischbein Miklós, Fuchs Róza, Balássovich Alice, Kaufman Mór, Fraenkel József, Prepeliczay Ilka.

A TORKOSSÁG VESZEDELME

— vagy

a kis mezei patkány szomorú históriája.

— Mese hat képpel. —



OL volt, hol nem volt, egyszer kint a mezőkön volt egy kis patkány, mely vigan és boldogan édegett sokáig, épen úgy, mint többi atyjafiai. Élt, édegett és még ma is édegelne, ha beéri azzal, amivel többi rokonai beérik. De a mi kis patkányunk megunta, hogy a mezőn fáradsággal maga keresse mindennapi



eledelét, mely legjobb esetben s csak száraz magvacsakából állhatott. Elhatározta, hogy majd ő tul jár pajtásai eszén és jobban, kényelmesebben fog élni, mint a többiek.

Hallotta, hogy vannak a városban patkány-atyafiak, akik egészen másképen, sokkal kényelmesebben élnek, bent laknak az emberek élés kamrájában s kedvökre nyalakodnak mindenféle jóban.

— Szeretném tudni, mért ne lakhatnám ott én is!

El is ment és nem sokára bejutott egy kamarába, mely épen olyan volt,

amilyennek ő képzelte: tele mindenféle jó eleséggel. Nem is habozott sokáig, hanem rögtön nekifogott a torkoskodásnak. Először egy lisztes bödönt dézmált meg, aztán megkóstolta a szalonnát és így sorba mindent. Már régen jól lakott, alig



birt szuszogni, de azért nem hagyta abba; azt hitte, egyszerre köll meg ennie mindent, amit csak lát. Végre azonban már igazán nem birt többet lenyelni s egy sarokban lefeküdt aludni.

Nem sokáig aludt, mert egyszerre nagy fejfájásra ébredt föl; a hideg is rázta, majd forráság lepte meg, — egy szóval, nagyon beteg volt.

— Hm, nem jól érzem magamat. Jó lesz kissé a szabad levegőre mennem. Megkérdem az öreg néném-től, nem tud-e valami orvosságot.

Kiment ismét a mezőre, de már alig-alig birt elvánszorogni régi lakására; itt bágyadtan lerogyott s majdnem eszméletlenül feküdt. Nagy lett az ijedelem az egész atyafiságban, rögtön hívták a doktort, ki a másik határban egy kukoricaföldön lakott. A doktor azonnal sietett is a beteghez, megtapogatta üterét,



kikérdezte, megvizsgálta s aztán nagyon komoly arcot vágott.

— Hm, hm! Ez komoly baj! No, de azért nem kell megijedni.

Adott neki orvosságot, keserű lapdacsokat s a beteg szedte is szorgalmasan. De hiába szedte, állapota napról napra rosszabbra fordult s a doktor mindig komolyabb arccal tapogatta üterét, míg végre egy napon kijelentette, hogy a beteg nem lehet megmenteni, meg fog halni.

Akár hiszitek, akár nem, az egész patkány atyafiság nagyon elszomorodott e hír hallatára s odagyülekeztek mind-



nyáján a beteg ágya mellé és sirtak, zokogtak keservesen. A beteg pedig, mikor már végkép fogyni érezte erejét, halk hangon utoljára még így szólt:

— Ne sirjatok, kedves atyámfiak, inkább okuljatok sorsomon. Nem értem be azzal, ami nekem való; torkoskodtam, nem ismertem mértéket és most bünhődöm. Éljetek boldogul!

Ezzel falnak fordult és meghalt.

Nagy volt a sirás-rivás, mert hát a szegény elhunyt különben jó ficzkó volt s mindnyájan szerették. Azonban a szerencsétlenség megesett és nem maradt más hátra, mint eltemetni. Megbizták a sirásót, hogy szép árnyas helyen ásson sirt,



amit ez meg is tett. Azután négy fiatal patkány vállára emelte a koporsót s az egész atyafiság kikisérte a halottat a temetőbe.

Itt egy bölcs patkány gyászbeszédet mondott és intette az egész közönséget, hogy okuljon a szerencsétlenül járt rokon sorsán. Azután leeresztették a koporsót a gödörbe, betemették és fejfájára fölirták szomorú történetét.

Könyezve ballagott haza a gyászoló atyafiság s mindenik megfogadta, hogy okulni fog a szomorú példán és inkább beéri kevéssel, hogysen torkoskodva szerencsétlenségbe rohanjon.



Kis Értesítő.

A sebesült magyar vitézek javára a „Kis Lap“ olvasói közül újból adakoztak:

Riesz Berta és Elek 1 frt.

Tavaszy Mariska, Janka és Antal,
egy csomag tépést.

Brezovay Aladár, egy csomag tépést.

Koller Ilonka, egy csomag tépést.

Továbbá a miskolczi és egri árvizkárosultak javára:

Brezovay Aladár 5 frt.

Az adományokat rendeltetésük helyére juttatom s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemes szívű kis adakozóknak!

FORGÓ BÁCSI.

BETÜREJTVÉNY.

Fárad n

AZ A DÁTHA! *)

(Képpel a 141. lapon.)

Az a dátha, az a dátha,
Szörgyel boszalt eggebet.
Alig tudok bár leheldi,
Szöldob is alig lehet.

Zug a fejeb, és a szebeb
Csörgedez bilt a patak,
A szab sebes és torkob a
Köhögéstől begszakad.

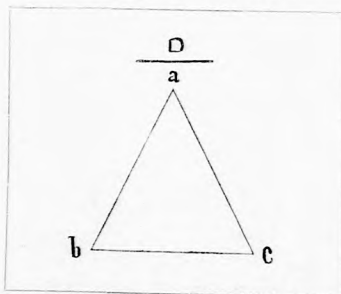
S alig hágy el a köhögés —
Az orrobat valabi
Láthatatlád ezicza karba
Kezdi el csikladdadi.

Ekkor se vége, se hossza,
Jaj, beg seb szülik talád --
Bert — hapezi! — tüsztelteb kell
Tizszer is egybás utád.

S abi szelyvedhetledebb,
S fölülbulja a dáthát:
Az, hogy szörpölgetleb kell a
Kukoricza-teácskát.

Lofekszeb hát s beszélgetli.
Jöl be hozzáb a Tereci.
Jól tart szóval s éd feleldek
S azt feleleb . . . háprszeci! . . .

KÉPREJTVÉNY.



*) A hiányzó *m*, *n* és *ny* betűkkel helyre igazítva, e kis tréfás versikét vissza várom tőletek.

F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Arnold Olga. Mint a »*Kis értesítő*« című rovatból látod, a Forgó bácsihoz beküldött adakozásokat (pénzt, gyoesdarabokat s tépést) köszönettel fogadom s azonnal rendeltetésük helyére juttatom. A magyar nyelvben való haladásodban nagy örömöm telik. Egy kis szótárra azonban szükséged volna; akkor aztán gyorsan tudnád meg, hogy annak az állatkának a magyar neve *méh* vagy *méhe*. — **Zombory Mariska.** Búcsuszózatodon megilletődtem. Ismét egy hive Forgó bácsinak, aki a gyermek-sorból a serdültek sorába lép — kis lányból már-már hajadon lett s kinek az eddigieknél komolyabb olvasmányokkal kell foglalkoznia. Bánatos örömmel veszek mindig efféle istenhozzádot: a hála, mely a »*Kis Lap*«, a vonzalom mely irántam nyilatkozik, boldog örömmel tölt el, az elválás pedig búsít. De hát ilyen az élet: találkozunk s elválunk. De a mi egy egész életen át egymáshoz fűzi a sziveket, ha tenger és hegy van is közöttük: ez a szeretet! Te mégy . . . vagy hiszen már nagyobb lányka vagy: ön búcsut mond; de nyomába jönnek újabb kicsinyek, akik egy napon megint csak ilyen bucsulevelet intéznek hozzám. Ez fájdalom! így van már évek óta és reménylem: így lesz még sokáig. Isten velünk! — **R. D.** Itthon vagyok s várom a kedves küldeményt. — **Balogh Oszkár.** Korodhoz képest valóban ügyesnek mondhatom kis elbeszéléseidet; ha mástól hallottad is, jól mondtad el. De mindamellett annyi benne a naivság s készülletlenség, hogy a nyilvánosság elé még nem való. Annyit már most is látok, hogy egykor kellemes elbeszélő válik belőled. A kis mese tárgyánál fogva megérdemelné a kidolgozást. Ugy látszik angol eredetű s megköszönném, ha a nyomára vezetnél. — **B. N. J.** (*Sz. Udvh.*) Kissé ódon helyesírásából kivetkőztetve, az elbeszélést szívesen közlöm. — **Kánicz Ilona.** Az egyik valóban ügyes és meg is rajzoltatom. Üdvözöllek a »*Kis Lap*« új hívei sorában. — „Az utolsó felköszöntő.“ Politikai tartalmu versek a »*Kis Lap*«-ba akkor sem valók, ha jók volnának is, amit a beküldött versekről egyáltalán nem lehet elmondani. Van bennök élénkség, sőt lelkesedés; de mit ér az, ha léptenyomon nyelvtani és styláris hibákba ütköznek s amit éreznek, zavarosan fejezik ki. Öt év múlva maga is mosolyogni fog e gyarlócska kísérleteken. A rejtvényekre nem emlékezem. — **Demeter Albert.** Megszerkesztve jól van, de magában érdektelen. — **Kummer Gyula.** Mint kísérletet szívesen fogadom; egyéb kedvezőt nem mondhatok róla. — **Mandel Emma.** Azt hiszem, az intézet igazgatóságának nem lesz kifogása az ellen, ha a »*Kis Lap*« oda is eljár. Számos nevelő intézet igazgatósága külön is megrendelte a növen-

JA.

tiltő» czimű
ildött ada-
ést)köszö-
ik helyére
adásában
azonban
tudnád
gyar neve
ka. Búcsu-
ive Forgó
ültek so-
don lett s
ismányok-
mel veszek
ely a »Kis
kozik, bol-
búsít. De
unk. De a
zi a szive-
: ez a sze-
nagyobb
mába jön-
egint csak
Ez fájda-
lem: így
D. Ithon
Balogh
ügyesnek
ól hallot-
ett annyi
a nyilvá-
ír most is
vállik be
rdemelné
ü s meg-
B. N. J.
kivetköz-
Kánicz
is rajzol-
ve sorá-
ikai tar-
m valók,
versekről
bennök
a lépten-
tüköznek
év mulva
kísérlete-
Deme-
magában
kísérletet
mondha-
m, az in-
az ellen,
elő inté-
a növen-

dékek számára. Szíves érzelmeidet a legmelegebbben viszonzom. — **Lengyel Sándor.** Csak küldjed bátran ami a tarsolyodban van. Ha jó, közlöm. — **Tavaszi Mari és Antal.** A rejtvények közül néhány beválik s meg is fognak jelenni. A többire nézve Forgó bácsi zárszavára utallak. — **Szóke Erzs.** Ügyes. Sorát ejtem. — **Sz. P. (Vt.)** A haladás meglepő és nem csak a formában, de a tartalomban is. A szorosabb alakkkal megszületik a jobb foglalat. Tehát az ön példája is igazolja a nagy Göthe e mondását. Mindamellett a versek egy pár simitást még elbirnak; ezek megejtése után be is mutatom őket. Üdvözlöt nagyjának aprójának. — **Fischbein Miklós.** Jó, de könnyű. — **Witt Fülöp.** A kis dalocska, mely helyenkint homályosan van fordítva, javítva meg fog jelenni.

Z Á R S Z Ó.

Mint mikor hegy csúcsára érünk föl és letelkintve a magasból, látjuk, mekkora utat tettünk meg: mi is, kedves kis olvasóim, ha visszanézünk arra a hosszú utra, melyen együtt vándoroltunk — némi meglepetést érezhetünk. Én veletek, hogy híven követtetek s ti talán Forgó bácsival, ki híven, óvatosan vezetett és biztatott. Utunk bizony változatos volt. Hol vidáman játszó gyermekekkel találkoztunk, hol egy-egy kis hőssel vagy hősnővel (Dezső és Katicza még frissen emléktekben van) hol mindenféle vad népekkel, de

sőt még fenevadakkal is — anélkül azonban, hogy bántottak volna bennünket. Sőt, ha szépen kértük, még ők maguk mondták el életük rajzát. Közben kedves tündérek lebegtek a bűvös holdfényben. királyfiak bujdosnak a rengetegben, sőt még föl is támadtak az ősök tanulságos beszédre — szóval, nem mondhatjátok, hogy unalmas utazásunk lett volna. Né melykor aztán leültünk és rejtvenymogyorókat ropogtattunk. Ez is csak mulatságos volt.

A következő kötetben újra utnak indulunk. Én csüggedetlemül vezetlek, ti vígan követtek. Azt hiszem, ez az utunk sem lesz unalmas. A sok mesén, versikén, dallamon, rejtvényen és számos szép rajzon s számtalan apróságon kívül, volt gondom rá, hogy ismét egy hosszabb elbeszélést írjak számotokra, mely alapjában igaz történet-czime lesz:

»Az örvény szélén«

s mint elődei, nem kevésbé fog arra szolgálni, hogy az érzés nemesedjék s a gondolatok tisztuljanak általa.

Maradok, aki mindig voltam, a ti régi igaz hívetek

Forgó bácsi.

a »Kis Lap« f. szerkesztője.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

A „Kis Lap“ ama t. előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, tisztelettel kérjük, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Félévre 2 frt 80 kr.

Negyedévre 1 frt 40 kr.

Az előfizetési pénzek, melyeknek beküldésére legezélszerűbb a postai utalványok használata, az „Athenaeum“ kiadó-hivatalához, (Budapest, ferencziek tere, Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.



ÁZ A DÁTHA! (Lásd a 206. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.